

δούλες είναι οι αληθινές νοικοκυράδες του σπιτιού.

Ξέρω τι θα με ρωτήσεις τώρα: «Και σε ποιό σχολειό θέλεις να βάλω μεθάρσιο την εγγονούλα σου; Στο Ρωμαίτικο σχολειό του Βόλου ή στο νοικοκυρτικό σχολειό της Καλλιθέας;» Νά, κι από τώρα την απάντησή μου: «Την εγγονούλα μου θέλω να τη βάλεις και στα δυο τα σχολειά και στο Βόλου και στης Καλλιθέας και να τα τελιώσει και τα δυο μαζί! Όχι πρώτα το ένα κ' ύστερα τ'άλλο». Μη μου γελάς που σου λέω νάχεις την ίδια εποχή το παιδί σου και στο Βόλο και στην Αθήνα - γιατί ίσια ίσια γλυκοντριεύουμαι πως όσο νήρθη ή εγγονούλα μου σε ηλικία να πάει σχολειό, θάχει ιδρυθεί ένα τέτοιο σχολειό που νάχει μέσα συγχωνευμένα όλα τα καλά που στολίζουν και τα δυο αυτά σχολειά. Κι άκουσε πως τόνειρεύουμαι το σχολειό αυτό (ως το ποῦμε κιάλος «Σχολειό της εγγονούλας μου»). Το πρώτ' μαθήματα και τάπομεσήμερο νοικοκυριό και νάχει και δυο μεγάλες βιβλιοθήκες: στη μια να βρίσκονται όλα τα βιβλία που είναι απαραίτητα για να μορφωθεί μια γυναίκα και στην άλλη βιβλιοθήκη όλα τα πράματα του σπιτιού (τεντζερέςδες, σκάφες, σίδερα για το σιδέρωμα, ραπτομηχανές κτλ.) που είναι απαραίτητα για να μορφωθεί μια νοικοκυρά. Και οι Ρωμοπούλες στο «Σχολειό της εγγονούλας μου» να κούνε τους Δελμούζους να τους μιλάνε για Σολωμό και για Ψυχάκη και νάν τους διαβάζουν το Γκαίτε και το Σαιξπήρο, μα νάκούνε και την πλύστρα και τη ράφτρα και τη σιδερώστρα να τις μιλάζουνε στα μυστικά της τέχνης τους και νάν τις μαθαίνουν πως θά διευθύνουν το σπίτι τους αῖριο που θά ριχτούνε στη ζωή.

Γιατί, αγαπημένη μου, γραφείο της κόρης είναι και η κουζίνα της. Γιατί καθώς δεν τη θέλω την κόρη μοναχά μέσα στην κουζίνα, μα τη θέλω σκυμένη και στο βιβλίο της, τη θέλω και μπροστά στο πιάνο της, ή μπροστά στο ζουζουραφικό της τριπόδι - έτσι πάλι δε με συγκινεί και δε μ' ενθουσιάζει ή μορφωμένη κόρη όταν ξέρω πως δεν είναι και μορφωμένη νοικοκυρά. Μια κόρη για να ποῦμε πως έχει γερή ανατροφή πρέπει να ξέρει απ' όλα και πρέπει να νιώθει την ίδια λαχτάρα και για τη βιβλιοθηκούλα της και για την κουζινοῦλα της και για το πιανάκι της - αν έχει το χάρισμα να παίζει και πιάνο, γιατί και η μουσική είναι μια μεγάλη, ή με γαλύτερη μάλιστα, πλάστρα της ψυχής.

Στο «Σχολειό της εγγονούλας μου» θάθελα

ἀκόμα να διδάσκεται κ' ένα άλλο πολύ μεγάλο και ποῦνδ απαραίτητο μάθημα που το λένε «Ζωή». Θά θελα ήλικιωμένες μαννάδες κι ἄντρες σεβάσιμοι που να παλαίψανε και να ὑποφέρανε στη ζωή τους και να τη γγνωρίσανε έτσι από οικά, κι από την καλή της και από την κακή της τη μεριά - θάθελα λοιπόν οι μαννάδες αυτές κι αἰτοί οι ἄντρες να δείχνουνε στα κορίτσια μας τη ζωή από όλες τις ὄψεις της, κι από τις καλές κ' από τις κακές, με όλους τους κιντόνους και με όλους τους ἀγῶνες και τις ἀγωνίες της, και να φουσάνε στην ψυχὴ τους το θάρρος που χρειάζεται για νάντικρύσει κανείς κάθε κίντυνο και για να βγῆ νικήτης από κάθε ἀγῶνα της ζωής. Η ζωή δεν έχει μόνο γαισεμιά και τριαντάφυλλα όπως την πλάθει κάθε κόρη στη φαντασία της - έχει κι ἀγκάθια, πολλά ἀγκάθια, φαρμακερά τις περισσότερες φορές και ποτέ μου δε θά ξεχάσω τους σίχους του κ. Πάλλη που μούτυχε να διαβάσω προχτές ἀκόμα, ίσια ίσια την ὄρα που συλλογιζόμουνα να σου γράφω τοῦτο μου το γράμμα. Σου τους ξεσηκῶνω για να τους χαρείς και σύ.

Πές, μέλισσα κ' εσύ, να ζήσεις, τί του παιδιού μου θά χαρίσεις; Ἄπό τὰ μᾶς ἢ καθεμιά ἀπ' τὰ λουλούδια μέλι φέρνει κι ἂν έχει, πές του, ἀποθυμιά, λιγάκι ὡς ἔρχεται να παίρνει.

Πές, μέλισσά μου, να μού ζήσεις, και τίποτα ἄλλο θά χαρίσεις; Φαρμακερὸ κρατάω κεντρί να τὸ κεντρώσω και μιά στάλα, στον κόσμο ἐδῶ να μὴ θαρροῖ κι ὅλα πως είναι μέλι γάλα.

Στο «Σχολειό της εγγονούλας μου» είναι ἀπαράιτητες οι τέτοιες στοιχειώδεις μέλισσες.

Σὲ φιλῶ Ἡ μαννούλα σου ΗΓΕΡΙΑ

ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΛΟΜΟΙΡΗ ΤΡΕΙΣ ΜΗΛΛΑΝΤΕΣ (ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ)

Πουλιούνται 1 δραχμὴ ἢ καθεμιά στα γραφεία του «Νουμά»

Λουτράκι. Το μπουρίνι δεν ξέσπασ' ἀκόμα με τα σωστά του κ' ἔχετε βαρκάκη τὸν Ἰράπη, που μπορεῖ να σας περάσει κι ἂπ' τὸν Ὠκεανό!

— Γὼ δὲν τὴ φοβῶμαι τὴ φουρτούνα, νά! — εἶπ' ἡ Μαριώ, ζυγώνοντας θαρρετὰ τὴν ἀφρισμένη ἀκρογιαλιά.

— Ἀρῆ θά πααίνης να πνιγῆς, διακόλ' ὀχάτερα, π' λωλάθηκες να κάνς σεργιάνια! Ἄει στήν κατάρρα μ'! — φώναζε με θυμὸ ὁ γέρο-Στρατῆς, κουνώντας τὸ κεφάλι του, σὰ να τὴν ἐλεεινολογοῦσε!

— Καλὸ εἶτανε, μουρμούρισ' ὁ Ἀράνης, να φύγουμε ἀρχήτερα, πρὶν πιάσει σκοτεινὰ και μᾶς πλάκῶση τὸ μπουρίνι... Τώρα και τίποτις ἄλλο να μὴν πάθετε, θά τρομάξετε, ἄδερφέ, θά γενῆτε μου σκίδι, τί θά πῆ. παιχινιά εἶναι;

— Τί να πάθουνε, ρέ, και να ξεπάθουνε; Φοβάσαι, κακομοίρη, μὴν πνιγῆς; μ' αὐτὸ τὸν καιρὸ, μωρέ, γχιοτέδες; Και κόντεψα να σε κάνω και Κανάρη!.. Ὅρσε καραβοκύρηδες μιά φορά! Φτοῦ! πανάθεμά σας!

Ὁ καπτάν Νικόλας, στὸ κέφι λιγάκι ἀκόμα, τὸ πήρε στὸ φιλότιμο νάκουση τὸν Ἀράπη να φοβίζη τὰ παιδιὰ, ίσια ίσια τὴν ὄρα που τοὺς εἶδν' αὐτὸς

κορᾶγιο να φύγουνε. Τὸν ἀγριοκοίταζε, βρίζοντας τον, ἔτοιμος, μ' ὅλα τὰ γεράματα, να φτάση και σὲ χειρότερα!

— Δὲ μίλησα γὼ για τὸ τομάρι μου - τάπο κρήτης ὁ φρόνιμος Ἀράνης γὼ και να γυρίσ' ἡ βάρκα πῶς δέκα μίλια κελύμπι και τὸ ξέρετε, καπατάνιε..

— Πήγαινε, μωρέ!.. Ὡθ τὰ πῶς γὼ τὰ παιδιὰ με τὴ βάρκα τοῦ Φανκρῖου, σὲ μιάν ὄρα θά μποῦμε στὸ Λουτράκι!

— Ἄστα τᾶστεϊχ, μπάρμπα Νικόλα! Θαρρεῖς δὲν ἔχει κι ἄλλος φιλότιμο!.. Μπρός, βρέ παιδιὰ, με τὸνομα τοῦ Θεοῦ μπᾶτε μέσα...

Ὁ Ἀράνης ἔριξε τὴ δεκάρα του, κερῶνα ἡ γραμμικά!

— Ἐλάτε, μπρός! — εἶπε κι ὁ Γιάννης; μ' ἀπόφαση. — Ἐλάτε, μωρὲ φοβιτσαρήδες! Ὁλοροφὸ θῆναι να καμαρώσουμ' ἀ-ὸ κοντὰ τὴ φουρτούνα, κάθε μέρα δὲν τὸ βλέπετε αὐτό!

— Κάθε παιδί, κὺρ Γιάνγκο, παίρνει τὴ φωτιά για παιχινιά - τάποκρήθηκ' ὁ Σόφος, τραβώντας τὸ σκοινὶ τῆς βάρκας.

— Φόρτσα, μωρέ, τὸ σκοινί, φόρτσα! — ξεφώνισ' ὁ Ἀράνης μούτρωμένος, θέλοντας κάπου να

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Για τὴν Ἀθήνα ἀρ. 8. — Για τὴς Ἐπαρχίες ἀρ. 7 Για τὸ Ἐξωτερικὸ ἀρ. 10.

Για τὴς Ἐπαρχίες δεχόμεστε και τρίμηνας (2 ἀρ. τὴν τριμήνα) συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητῆς ἂ δὲ στείλει μπροστὰ τὴ συντρομή του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιάκια Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα ἴπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιάδρου (Ἀκαδημία, Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηρόδρομου Ὁμόνοια, στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάγου και Σακέτου (ἀντικρὸ στὰ Βουλῆ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα και Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Οἱ Ἀδλοκόλακες — Τὸ ἄρθρο τοῦ «Κήρυκα» — Τὸ Κυπριώτικο ζήτημα — Μιστριωτισμοὶ — Πολιτισμένοι ἀγριάνθρωποι.

ὉΣΟ και να μὴ μᾶς ἐνθουσιάζει ὁ κ. Φιλάρτος με τὸν ξεθωριασμένο «Ριζοσπάστη» του, ἀπὴ τὴ φορὰ ἂν βγῆ και λούσει κατόκορφα μερικὰ Ἀθηναίικες ἐφημερίδες, δε θάχει καθόλου ἄδικο και θῆν τοῦ ποῦμε μπερὸ και μεῖς. Γιατί οἱ καλύτερες τὸ παραξενοντακιάσανε πᾶ με τὴν Ἀδλοκολακεία τους και μᾶς πήρανε μιά βδημάδα ἀλάκαρη ἔαυτιά μας, φωνάζοντας μας πως ἂν λυθεῖ εὐνοϊκὰ τὸ Κρητικὸ ζήτημα, θά λυθεῖ μόνο και μόνο γιατί ταξίδεψε και φέτος ὁ Βασιλιάς μας στὴν Εὐρώπη.

Τραβήξανε μάλιστα και παραπάνω. Μᾶς εἶπαν δηλ. πως ὅτι καλὸ ἔγινε ἴσαμε τώρα στον τόπο μας, τὸ χωριστοῦμε στὴ Βασιλεία κ' εἶται μᾶς ἀφίσανε νᾶν τὸ νιώσουμε — αῖριο κμορεῖ και να μᾶς τὸ ποῦνε — πως πρέπει νάλλῆξει τὸ Πολίτευμά μας στὸ Μοναρχικότερο γὼ να ἑακολουθήσουμε να βλέπουμε δῶ και μπρός ὅλο και καλά.

Κάθε κολακεία (φυσικὴ και ἡ Ἀδλοκολακεία) ἔχει και τὰ ὄριά της και διαν τὸ παραξενοντακιάσει, πως τὸ παραξενοντάκισσε και σὲ τοῦτη τὴν περίσταση, βλέπει ἀντὶ να ἀφελῆσει. Και πρέπει να μᾶς πιστέψουν οἱ κύριοι αὐτοί, πως ζητώντας να σηκώσουνε με τὰ λιθνίσματα τους τὴ Βασιλεία στὴ συνείδηση τοῦ λαοῦ, πετύχανε ὀλωσδιόλου τὸ ἐναντιὸ ἀποτέλεσμα. Και καιρός να σταματήσῃ πᾶ τὸ ἀδικιολόγητο λιθνίσμα.

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ και μεῖς τὸ ἄρθρο τοῦ Χανιώτικου «Κήρυκα» που τόσο σκαντάλισε μερικὴς Ἀθηναίικες ἐφημερίδες

Ξεσπάση.

— Βῆ, βῆ, βῆ! Ὅρὲ που θά μπῆτε στὸ καιρί π' χροσηθάσει ὁ τὸ τραγόπουλο! Ὅρὲ θά ξεκαθαρῆτε τὸ ἄλλ' μιά βολά, διακόλ' γέννες, χῶς πᾶππᾶ και κουμπᾶρο!.. Ἀρῆ Μαριώ, δε σ' ἀφίνο γὼ να πᾶς να πνιγῆς, δε σ' ἀφίνο! Ἄλλ' βολά δε σε ξανακάν' ἡ κμνα σ'!

— Ὡθ πῶς! Δὲν μπορῶ για να μείνω δῶ, να σκαρταδιάσ' μοναχά μ'! Ἐχουμε και δουλιές αῖριο, θά πᾶμ στὸ παζᾶρ! φώναζε τοῦ μπάρμπα της ἡ Μαριώ και πήγε με γενάτι ἄκρη ἄκρη, σὰ νᾶθελε να πηδήση πρώτη μεσ' στὴ βάρκα...

— Ὅρ' πιάστε τὴν αὐτοῦνη τὴ ζουρλή, πᾶει να πέση μέσα! Ἡ κλήθεια εἶναι πως ὁ δούλιος ὁ Στρατῆς με τὸ δίκιο του φοβότανε τὸ βούτηγμα. Ἡ θάλασσα χυμοῦσ' ἀφρισμένη να πνιγῆ τὸ Φανάρι, που ὁ σὴν κοροϊδεῖα καταμεσῆς σηλώθηκε, καφρί, θαρρεῖς, μεσ' στὰ μῆτια της. Ἡ βάρκα παρᾶδερνε, σὰ φτερο στον ἀνεμο...

— Βρέ δὲν μπορεῖτε να κουμαντᾶρετε τὴ βάρκα δῶθε. Φέρτε τὴ γῦρο στὴν ἄλλη πᾶντα τοῦ Φανκρῖου, ποῦναι χαμηλότερα και κόβεται κι ὁ ἀγέρας. Δῶ δὲν μποροῦν ὅλο: να μποῦνε, θά βουτήζουνε! — εἶπ' ὁ καπετάνιος στὸ Σόφο, που πολέμαγε να τὴν